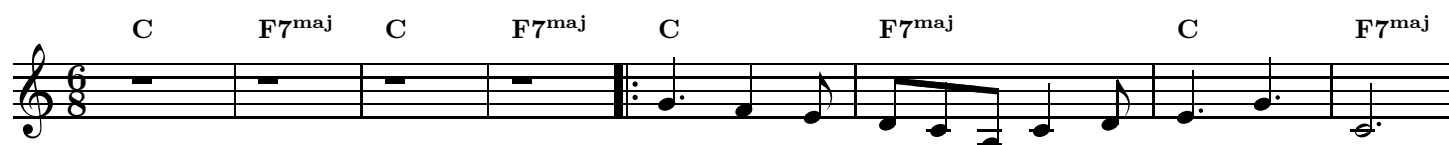

Rozloučení (Namárië)

Dál, až za hra - ni - ce svě - ta ve - de nás

ces - ta, ta, kte - rá na li - di če - ká, když při - jde čas, věč - ná bla - že - nost

Zá - pad - ní ří - še ať se roz - ply - ne v dým, ten, kdo lás - ku zná, ten dob - ře ví, že

pů - jdu s ním. na - vě - ky na - má - ri - ě, na - má - ri - ě.

Dál, až za hranice světa
vede nás
cesta, ta, která na lidi čeká,
když přijde čas,
věčná blaženost Západní říše
ať se rozplyne v dým,
ten, kdo lásku zná, ten dobře ví, že
půjdu s ním.

Dál bez nás léta a věky
poběží,
ptám se, na věcech, jimiž jsme žili,
zda záleží,
náš syn ponese dědictví dále
a děti jeho dětí,
odkaz zůstane, přestože duše
odletí.

Dál, dál než kdokoli tuší,
vede nás
touha vzájemně spojených duší,
zní lásky hlas,
krátký okamžik čeká nás, než smrt
svou tvář odkryje,
pak jen vzpomínka zůstane s vámi,
navěky namárië, namárië.